

Holly Hepburn

Sneeuwklókjes

Een jaar in de Star and Sixpence - deel 1

1

Nessie tuurde door de voorruit de avond in, staarde de duisternis in die zelfs door het groot licht van haar koplampen niet echt verdreven werd. ‘Weet je zeker dat het de volgende links is?’

Er klonk een korte zucht vanaf de passagiersstoel naast haar. ‘Dat is wat de navigatie zegt, al zijn we verdomme zo ver van de bewoonde wereld dat die waarschijnlijk net zo erg de weg kwijt is als wij.’ Samantha gaf een proefondervindelijke tik tegen het navigatiesysteem en staarde weer naar het schermpje. ‘Na vijftig meter links afslaan.’

Nessie drukte haar voet tegen de rem en tuurde vergeefs naar een onderbreking in de inktzwarte bomen. ‘Er is alleen geen weg volgens mij.’

‘Jij bent degene die hier eerder is geweest,’ vuurde Sam terug. ‘Ik dacht dat je de weg wist?’

Dat klopt, wilde Nessie uitleggen, maar de vorige keer was het overdag en wees een notarisassistent me de weg, in plaats van een zus die denkt dat ik geen richtingsgevoel heb en die in exact vier seconden van kalm naar boos schiet. Ze zei dat allemaal echter niet. Ze wees er ook niet op dat als Sam op tijd klaar was geweest, ze niet in het donker zouden rijden. In plaats daarvan concentreerde Nessie zich op het vinden van de afslag waarvan Sam beweerde dat die kwam.

Na nog een paar tellen zag ze hem: een opening die meer een zandpad was dan een weg, met een hek van vijf spijlen ervoor, dat werd dichtgehouden door een zware ketting. Ze liet de auto langzaam tot stilstand komen. ‘Ik weet bijna zeker dat dit niet klopt.’

Snuivend van irritatie rukte Sam het navigatieapparaat uit zijn

houder aan de voorruit. ‘Verdomme, de postcode is vast verkeerd,’ snauwde ze terwijl ze op het scherpje prikte. ‘Heb je die gecontroleerd voordat je die invoerde?’

Nessie wist dat ze dat had gedaan; ze had de papieren van de notaris steeds weer herlezen om er zeker van te zijn dat ze de juiste adresgegevens had, om zichzelf gerust te stellen dat ze die hele erfenis niet had verzonnen. Maar door Sams boze uitval voelde ze haar zekerheid wegebben. Ze staarde omlaag naar haar handen, strak en nerveus om het stuur. ‘Ik dacht dat ik dat had gedaan. Misschien heb ik het verkeerd ingetikt.’

Sam ademde langzaam uit. ‘Nee, het spijt me. Ik wilde niet uit mijn slof schieten, maar het zijn een paar zware weken geweest, weet je...’ Haar mond vertrok in een scheve glimlach en ze hield het apparaatje omhoog. ‘Er is hier sowieso geen bereik. Voor zover dit ding weet, zouden we dichterbij Luxemburg dan Little Monking kunnen zijn.’

Ondanks haar nervositeit glimlachte Nessie terug. ‘Het is Monkham, niet Monking. Zoals in het *Domesday Book* staat, maar liefst.’

‘Het is een gat in *the middle of nowhere*, dat is wat het is,’ mopperde Sam terwijl ze het navigatieapparaat in haar schoot liet vallen. ‘En nu? Zie je ergens iets bekends?’

Nessie tuurde in het rond terwijl ze zich de weg bij daglicht probeerde voor te stellen. *Denk na*, zei ze tegen zichzelf. *Wat kwam er na de hoogbrug? Een kruising? Een rotonde?* ‘Het zou kunnen dat er een kruispunt na de volgende bocht is,’ zei ze langzaam, hopen dat haar geheugen haar niet voor de gek hield. ‘Volgens mij gingen we linksaf.’

Sam leunde naar achteren in haar stoel. ‘Laten we maar gaan kijken.’

Met een diepe inademing startte Nessie de auto en ging weer op weg. ‘Nou, hoe ziet dat gebouw eruit?’ vroeg Sam. ‘Zijn we volslagen gestoord?’

Nessie zag de Star and Sixpence voor zich, aan het uiteinde van de onberispelijke brink van Little Monkham, de zwart-witte houten constructie glanzend in de winterzon. ‘Zoals ik al zei: het is oud, gebouwd rond 1600 volgens mij.’

Er verscheen een gepijnigde blik op Sams gezicht. ‘Jak, oud. Zeg me in elk geval dat er een douche is, en centrale verwarming?’ Ze huiverde terwijl ze weer een blik op de navigatie wierp. ‘En wifi?’

Nessie dacht aan de druppelende douchekop boven het schilferende emailen bad op de bovenverdieping, en de enorme stenen open haard die het midden van de met houten balken bedekte zitkamer van het café domineerde. Ze knikte. ‘Er zijn een douche en centrale verwarming, hoewel ze allebei wel wat liefdevolle aandacht kunnen gebruiken... Dat hele gebouw wel, eerlijk gezegd. Het zou me verbazen als er wifi is, maar dat is makkelijk te regelen als we willen.’ Ze aarzelde een fractie van een seconde en ging toen snel verder. ‘Ik dacht dat je misschien een korte pauze van het internet zou willen, eerlijk gezegd.’

Sam zweeg terwijl ze de bocht om gingen en niet voor het eerst vroeg Nessie zich af wat er zou zijn gebeurd als de vader die ze langer dan twintig jaar niet hadden gesproken dit café niet aan hen had nagelaten. Met haar waarschijnlijk niets: ze zou nog steeds met Patrick zijn, vastzittend in de matheid van een huwelijk dat op zijn einde liep. Maar Sam was anders; zij had dringender behoefte gehad aan een uitweg en er was hulp gekomen uit een hoek die ze geen van beiden hadden kunnen voorspellen.

Langs de kant van de weg doemde een wegwijzer op. ‘Little Monkham, anderhalve kilometer,’ zei Sam triomfantelijk. ‘Wie heeft er technologie nodig?’

Nessie wist niet of ze het navigatiesysteem of internet bedoelde of allebei, maar het was de zoveelste herinnering aan het feit dat minstens een deel van de reden waarom ze naar Little Monkham gingen was dat ze zich wilden verschuilen. Want waar kon je beter je wonden likken dan op een plek die niemand kon vinden?

‘Precies,’ antwoordde Nessie terwijl ze de auto de weg over stuurde die naar het dorp leidde. ‘Misschien heeft de weg niet weten toch ook zo zijn voordelen.’

De brink baadde in het amber van de straatlantaarns toen ze Little Monkham in reden. Een man liep met zijn hond langs het oorlogsmonument en bleef staan om zijn hoed op te tillen toen ze langsre-

den. Nessie hief stijfjes een hand om te zwaaien terwijl Sam alleen maar terugstaarde.

‘We zijn terug in de jaren vijftig, hè?’ zei Sam. ‘Daar staat een oude blauwe telefooncel, of is het de TARDIS?’

‘Ik denk dat het een telefooncel is,’ antwoordde Nessie welwillend. ‘Niet iedereen heeft een mobieltje.’

Sams wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Maar ze hebben wel vaste lijnen? Ze hoeven niet allemaal in de rij te staan om de openbare telefoon te gebruiken?’

Nessie lachte. ‘Misschien wel. Kijk, daar is het café.’

De Star and Sixpence stond aan het uiteinde van de brink en werd verlicht door één enkele ouderwetse straatlantaarn vlak naast de deur. Er hing een uithangbord aan een houten paal, een geschilderd zilveren muntstuk van zes pence naast een heldere ster, dat zachtjes in de wind wiegde. De ramen waren inktzwarte gaten in het witte verwerk en daarboven zakte het dak door alsof het moe was van zijn gevecht met de zwaartekracht. Sam huiverde. ‘Het ziet er niet erg gastvrij uit.’

Nessie reed de parkeerplaats op en trok aan de handrem. ‘Wacht maar tot we de lichten hebben aangedaan. Kom.’

Pas toen ze binnen waren en het lichtknopje probeerden, dacht Nessie eraan om zich af te vragen of ze nog wel stroom hadden. ‘O,’ zei ze terwijl ze zich een idioot voelde. ‘Ik geloof dat we afgesloten zijn.’

Sam tikte de zaklamp op haar telefoon aan. ‘Misschien is er een stop doorgeslagen. Dat gebeurde soms in de flat. Waar is de elektriciteitskast, denk je?’

Nessie dacht terug aan haar bliksembezoek onder leiding van de dertienjarige assistent. ‘Ik weet het niet. Er is een kelder. Daarbeneden, misschien?’

Haar zusjes neus rimpelde van afkeer. ‘Geweldig. Hoe kom ik bij die kelder?’

De ramen waren klein en lieten nauwelijks licht binnen van die ene straatlantaarn. Sams telefoon verlichtte haar gezicht en de vloer toen ze hem omlaag richtte, maar niet veel meer. Overal waren schaduwen en poelen van duisternis. ‘Ehm... achter de bar, denk ik,’ zei

Nessie, terwijl ze het stekende, onbehaaglijke gevoel tussen haar schouderbladen probeerde te negeren. ‘Er zijn een deur en een trap. Wacht even, ik zal het je laten zien.’

Maar Sam liep al verder, het licht van haar telefoon heen en weer bewegend in het donker. ‘Geen zorgen, ik vind het wel.’

‘Doe voorzichtig!’ riep Nessie. Voor zover ze zich herinnerde, waren de keldertreden afgesleten en smal: gemakkelijk om vanaf te vallen in het donker. Nessie wachtte, tastte in haar zak naar haar eigen telefoon, de prepaid die ze had gekocht toen ze Patrick had verlaten. Hij was goedkoop en nogal plastic en had zeker geen zaklamp. Je kon er zelfs niet mee op internet. Maar hij was prima voor als ze Sam moest bereiken. Wie zou ze trouwens anders hebben moeten bellen? Haar vrienden bleken uiteindelijk allemaal zijn vrienden te zijn, wat het makkelijker maakte om alle banden te verbreken en opnieuw te beginnen, zo had ze ontdekt.

De stilte duurde voort. De duisternis voelde zwaar en Nessies hoofd sloeg op hol. ’s Avonds, op een onbekende plek... Begonnen talloze horrorfilms niet zo? Er was verder niemand hier, maar toch... Ze kon haar verbeelding niet tegenhouden. *Je bent vijftig jaar*, zei ze tegen zichzelf, *geen vijf... Te oud om bang te zijn in het donker*. Dat maakte totaal geen verschil. Ze stond op het punt om Sam te gaan zoeken toen er licht door het raam flitste bij de ingang van het café. De deur kletterde open en het silhouet van een kolossale gestalte vulde bijna de gehele opening.

Nessie slikte een gil in. ‘Wie is daar?’ riep ze, terwijl ze een stap naar achteren deed en de trilling in haar stem verafschuwde. Haar benen botsten tegen iets hards en ze greep ernaar voor steun: een tafel, besloot ze, niet echt iets wat ze kon gooien.

Licht van een zaklamp schoot over haar gezicht en verblindde haar even, waarna het omhoogging en het gezicht van een man onthulde met een dikke bos donkere krullen erboven. ‘Hallo,’ zei hij. ‘Jij moet de nieuwe eigenaar zijn.’

Nessies vingers klemde zich steviger om de tafel. *Stomkop, stomkop, hij is geen gestoorde psychopaat*. Desondanks ging haar hart tekeer in haar borst. ‘Dat klopt,’ zei ze zo kalm als ze kon. ‘Ik ben Nessie Blake. Wie ben jij?’

‘Owen Rhys,’ zei hij en Nessie hoorde zijn zangerige accent. ‘Van de smederij hiernaast. Aangenaam kennis te maken.’

Haar schouders ontspanden iets toen ze terugdacht aan haar bezoek een paar weken geleden: er was hiernaast een stevig uitziend gebouw geweest met een erf en aan één zijde een pittoresk arbeidershuisje. Dat was dus een smederij...

‘Ik wilde hier zijn om je te ontvangen, maar we dachten dat je veel eerder zou komen,’ ging Owen verder. Nessie was opgelucht te zien dat hij in de deuropening was blijven staan en leek te wachten op iets van een uitnodiging voordat hij dichterbij kwam.

‘We... We werden opgehouden,’ legde ze uit. ‘Sorry als je hebt staan wachten.’

‘Geen probleem,’ zei de man luchtig. ‘Ik woon in het huisje naast de smederij. Mijn knul, Luke, heeft naar jullie uitgekeken sinds het donker werd.’

Nessie knikte en realiseerde zich toen dat hij die beweging niet kon zien. ‘Oké.’

Stilte hing tussen hen in. ‘Zeg, zal ik binnenkomen en de lichten aandoen? Er zal wel een zekering zijn doorgeslagen; de elektrische bedrading is ouder dan die zou moeten zijn en klapt er al uit bij iets meer spanning.’

‘Eigenlijk...’ begon Nessie, maar ze werd onderbroken door een triomfantelijke kreet. Plotseling werd de ruimte gevuld met zwak geel licht. ‘Mijn zusje, Sam,’ zei Nessie terwijl ze haar ogen half dichtkneep. ‘Het lijkt erop dat ze de elektriciteitskast heeft gevonden.’

Ze knipperde terwijl haar ogen zich aanpasten. Owen Rhys was ongeveer één meter tachtig, met gitzwarte krullen die lukraak over zijn voorhoofd vielen en donkere ogen die op haar waren gericht. Hij zag eruit als een smid, besloot ze, hoewel ze niet goed wist hoe ze dat kon weten, aangezien hij de eerste was die ze ooit had ontmoet. Hij stond in de deuropening, enigszins voorovergebogen onder de dikke houten latei, de zaklamp in zijn ene hand en een mand met blauw-wit gingang erover in zijn andere.

‘Je lijkt op je vader,’ zei Owen terwijl hij zijn zaklamp uitzette. ‘Je hebt dezelfde ogen. Gecondoleerd, trouwens. Hij speelde een grote rol in het dorpsleven, Andrew.’

Nessie slikte een onwillekeurig spottend gesnuif in en veranderde het in een kuchje. Groene ogen was het enige wat zij en Sam gemeen hadden met hun vader en ze wist dat Sam de hare een tijdje had verhuld met blauwe contactlenzen: haar manier om zichzelf van hem te distantiëren. Het was lastig om je hem voor te stellen als een gewaardeerd lid van welke gemeenschap dan ook. Maar toen herinnerde Nessie zich weer waar ze was en voelde ze zich toch een beetje schuldig. Wat Andrew Chapmans andere tekortkomingen ook waren, en dat waren er vele, hij had zijn dochters wel een plek gegeven om naartoe te gaan toen ze dat nodig hadden. ‘Dank je,’ zei Nessie, niet in staat om iets anders te bedenken om te zeggen.

Ze bleven even naar elkaar staan kijken en Nessie voelde meer van haar gespannenheid wegebben. Voor zo’n grote man had Owen gek genoeg niets dreigends, misschien omdat hij afstand hield. Ze schudde haar gedachten van zich af en probeerde te glimlachen. ‘Wil je...’

Owen begon op exact hetzelfde moment te praten. ‘Wil je dat ik...’

Ze zwegen en er volgde weer een korte stilte. ‘Jij eerst,’ zei Owen beleefd.

Nessie ademde in. ‘Ik wilde zeggen: wil je binnen komen?’

Hij knikte. ‘En ik wilde vragen of je wilt dat ik je ergens mee help, tassen of dozen naar binnen brengen?’ Zijn blik schoot even naar de open haard, die koud en zwart was. ‘Ik kan het vuur aanmaken als je dat wilt? Dat warmt deze plek lekker op wanneer dat eenmaal brandt.’

Nessie durfde van hem weg te kijken en keek het café rond, nam de stoffige, niet bij elkaar passende tafels en het versleten tapijt in zich op. Het koper boven de toog was dof, het hout voor de bierpompen was vuil en ongepoetst, het met balken bedekte plafond was vergeeld door ouderdom en oude nicotine. Meer dan de helft van de peertjes in de afschuwelijke jarenzeventiglampen aan de muur was doorgebrand. Overal waar ze keek zag ze tekenen van verwaarlozing. Er moest veel gebeuren. Maar goed, wat hadden zij en Sam anders te doen?

Ze richtte haar blik langzaam weer op Owen. ‘Volgens mij redden we het wel. Maar bedankt.’

‘Niet te geloven hoe smerig het is daarbeneden,’ zei Sam terwijl ze de ruimte binnenviel van achter de toog. ‘Er zit een spin zo groot als Shelob... O!’

Ze zweeg toen ze Owen zag en haar ogen werden groot.

‘Dit is Owen, van de smederij hiernaast,’ zei Nessie. ‘Hij is smid.’